

Ohařiska už byli ovenčeni Brtníkem, když jsem v pinděli dovalila domů.

Jak už jsem tu psala, pinděli patří takovejším kratším socializačním prochajdám, páč ohařiska toho mají zpravidla po víkendu plný brejličky a nám se taky hodí, být doma jeden den tak nějak normálně a stihnout to, co jindy člověk stíhá horko těžko.

Po příchodu se mi dostalo moc hezkýho vítání, protože v předsíni na mě čekal Rumíček, zatímco Tali dělala drbnu na balkoně a zevlovala tam. Tak jsme si to oba mohli užít po vižlím. Netrvalo ovšem dlouho a za dveřma kůchně už se zmítalo flekatý tornádo, co kvičelo nedočkavostí jak střelený podsvinče ☹. Tali se k nám přidala, chvílku teda bourala předsíň svým projevem a pak se oba pinožili kolem mě, Tali uznala, že je zbytečný mi skákat po hlavě, že stačí, když mě Rumoušek zmlátí botou a ona mi oslintá ty černý čistý džíny a.... ne do rukávu kožený bundy se zahlodnout nestihla :D.

Venku bylo hezky a já si řekla, že si je postupně ještě na chvílku vytáhnu ven. Čistě jen a jen cvičebně. A prvního jsem jako vždy chtěla vzít Rumíčka, jenže..... neměla jsem koho vzít ven, neb.....ten malej zrzavej poděs momentálně děsně rádil s Brtníkem v obýváku. Brtník tam šel původně rosit květenu. A mělROZPRAŠOVAČ. A co dělá rozprašovač??? Ano, správně, rozprašuje vodu. A jak je známo o Rumouškovi, jest to zakletej vodník, kterej uvítá jakýkoliv hrátky s vodou. I kdybyste mu na hlavu jen kapali, hlavně že bude vodička. Takže pochopitelně neměl čas, musel útočit. ☹ A pak taky řvát ☹. Což je u něj věc nevídaná, páč je to náš němej Bobeš. Ale na Brtníka poslední dobou při jejich bojůvkách začal hulákat. No hulákat..... ehm.... pššššt, spíš tak jako hystericky povykovat ☹☹, hulákáním se to, myslím, nazvat úplně nedá ☹.

Tak oproti původnímu plánu šla ven první Talinka. A helejte, bylo to skvělýýýý, skvělý, úžasný, perfektní a do-ko-na-ly. Takhle na příjmu ještě nikdy nebyla. Huuu to byla jízda! Od prvního do posledního momentu. Když jsme vyšly za barák, pustily jsme se do slalomování, kdy ona sama chtěla ještě potom pokračovat, smála se a bavila se do plnejch. Pak jsme si stříhly jízdu popelářů, neboli jsme udělaly obchůzku kolem popelnic, kdy Talinku nezajímaly ani za nic.

Kousek vedle stojí taková ta velká šedá schánka pro pošťáky a tak jsem prubla, ešivá dokáže Taliprtka najít naši šňůrku, když ji "ztratím" tak, že ji položím nahoru.

JOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO!!! Nejen že skvěle pracovala, ale taky a to je velepodstatná věc, když jsem jí tiše hlasem napověděla, že musí hledat nahoře, okamžitě zareagovala, zvedla hlavu a hledala ve výšce. Víte, co to je?? To je bomba! Ta čubina ví a chápe co takovýhle slovo znamená. Vona se jí tam asi urodila nějaká buňka navíc v tý mozkovně!!! To jinak nejní možný!!! Krása to byla. Těžko vám popíšu, jakou jsem z toho měla radost. A vona teprve, jakou z toho měla radost. A to je taky veledůležitý, že se radujeme společně.

Šlo nám to tak hezky, že jsem si lajsla i nacvičování přecházení přes silnici bez vodítka. Ne na jedničku s hvězdičkou, ale na jedničku s milijounem hvězdiček to zvládla. Ruku jsem měla připravenou nad jejím krkem, kdyby něco, ale nebylo třeba. O to víc si toho cením, že jak při jednom, tak při druhým přechodu jsme mířily do míst, kde jí to vždycky láká pod balkony. Takže se dalo předpokládat, že bude mít tendence tam vypálit. Ale kdepak, hezky pospolu jsme přešly a na trávník vběhla až po povolení. A tam si jen a jen čistě čuchala a zkoumala. Žádný vzdalování se a snaha dostat se - třeba i nenápadně tam, kde by se dalo zabufetit.

V jednu chvíli jsem jí nechala být a schovala se za strom. V tichosti jsem čekala, zda využije možnosti toho, že "je mimo dozor", ale vůbec. K mojí neskutečný radosti sama od sebe přiběhla a s hubou kolem celý hlavy si mě našla. V naprostým klidu pak čekala na pokyn k přechodu, jak kdyby to byla ta nejvšednější věc. Pak si prostě dál jen tak šla a čuuuuchaaalááá a zkoumala, jako úplně normální pes. Volat jsem nemusela, přiběhla se ukázat a pak si zase vedle mě šla a četla si vzkazy. ACH PSÍ BOŽE TO JE NÁDHERA! TO JE TO VONO!!" říčela jsem v duchu blahem. Ještě víc to znásobila o chvíli později slečna, která ji obdivovala, jak je krásná a poslušná. A že až bude mít jednou domek, tak že si pořídí taky takovýho skvělýho psa. Jeh, kdyby věděla, co za tímhle jedním skvostným odpolednem stojí práce a že to navíc není nic stabilního, možná by si to rozmyslela ☐ . Pro mě to ale byla rajská hudba. Chvilku jsme si s Tali ještě pohrály a pak už jsem nás doslova odpálila (protože zase ty naše závody na podestu) domů. Skončit se má v nejlepším a já myslím, že lepší už to být asi nemohlo.

Doma už pochopitelně nadšeně čekal Rumíček, protože voda prej už došla ☐ ☐ . Rval se ven jak o život. Tak šup, jdeme na to Rumajzlíčku trpajzlíčku. Dáme se taky do cvičení. Takže pěkně chůze u nohy, nějaký ty otočky a polohy u nohy. A do toho přicházely holčičky venčící půjčenýho jozefpčíka, což se mi velehodilo, páč poslušnosti v přítomnosti cizích pesanů není

nikdá dost. A tak jsme si to pěkně prosvištěli. Holčičky měly s sebou pro Jozefpčíka uzlík a snažily se mu ho vnutit. Pochopitelně zbytečně a tak hudovaly, že támhlen pejsek poslouchá, a ten náš ne ☹ . Napadlo mě říct jim ve stručnosti pár informací, proč jim to nefunguje, ale byly na něj tak moc rozduřené, že odpochovaly v cukuletu pryč.

Tak jsme si ještě chvíli s Rumíčkem hravě cvičili, protože ho to bavilo, a pak se jen tak spolu courli, aby si taky mohl počíst nějaký ty vzkazy ještě. A pak už se šlo taktéž domů. Tam proběhlo hromadný velkomudlání všech ohařísek, co jich doma máme ☹ a poté šli oba dělat drbny na balkon. Bylo to tak báječný odpůldne, že mi ho musí celý svět závidět ☹ . Ne, ale určitě chápete, jak skvělý to pro mě bylo. Tali fungovala tak, jak jsem se psy zvyklá fungovat. NORMÁLNĚ . Všechno bylo tak neskutečně normální, že to prostě bylo NENORMÁLNÍ ☹ ☹ . A nakoplo mě to natolik, že jsem popadla hadry, lux a kýble a vypulírovala jsem úplně celý celičkej byt. V rekordním čase, takže lehce po osmý jsem se sklénkou dobrého bílého vína uložila na gauč a čuměla na bednu, zatímco ohaříska spokojeně unavení hnípali na pelíšcích. To miluju, pocit toho, že všechno, úplně všechno do posledního puntíku klaplo na výbornou. A byla to myslím Talinky zásluha tentokrát.